

konfiskacie za usprawiedliwioną i taryfą
dział zniszczenie całego nakładu i wyda
w miły § 493 p. k. zakaz dalszego rozp
wzrostachnia tego pisma drukowanego. Za
razem wydaje się nakaz odpowiedziałsem
redaktorowi tego czasopisma, by ostatec
niezależnie umieszczał bezpłatnie w najbliższym
numerze i to na pierwszej stronie. Niewi
niezależnie tego nakazu podlega za sobą następ
nie pisma przewidziane w § 21 nat. druk. z 18
Kil. 1902 Ur. p. p. Nr. o ex 1903 t. i z
zawężenie za przekroczenie na grzywnę do
400 zł. p. Lwów dnia 30. października 1925 r.
Hawel

Сіоністичні прокуратори.

Процес Ст. Штайгера вже під-
дався увійшов у нову фазу. Обо-
рона, виступаючи не так в ім'я
обвинуваченого, як радше в ім'я
утодішньої польської «на-
родовою більшістю» сіоністичної
партії майже від року розвела на
спілку з тією партією широко за-
кросну розвідку службу, тобто на-
гати на през. Войцеховського серед
українського громадянства.

Вітгомомом цієї розвідки і метод
сіоністичного «співства» — вірній-
ше: доносительства — були труси й
доходження серед активніших дія-
чів молодшого покоління ізшої
суспільності, далі моральне багно,
відоме під назвою процесу Егера і
тов., в якому з одного боку ви-
ступали чільні представники сіоні-
стичних «львівських громад», а з
другої різноманітність публіки, здо-
бана з приватних і офіційних роз-
відчиків та кандидатів до політич-
ної поліції. Вже ці моральні осно-
ви, які піддержували концепційну
будівлю з такими стовпами, як
Егер і Корнхабер, Дворнішкі і Ми-
чутин, мусіли з природи речі ви-
глядати неспокій і відразу серед у-
країнського громадянства до при-
дому, які там провадилися явно чи
скрито, вирочно чи лише залушено-
но. Гелі мікитиніяди виступали як
читателі славної вже в світі львів-
ської поліції, та в суті речі мо-
рально творили вони з тією полі-
цією і її головними представника-
ми одиницями. Поборюючи львів-
ську поліцію (Лукомського чи Кай-
данка), вони тим чужіше єдилися
з варшавською лефензівою: Пйонг-
хевчем (головним ідеологом «вну-
трішньої розвідки») і Цехновским
(виконавцем тієї «внутрішньої роз-
відки»).

Микитиніяда була увертюрою до
процесу Штайгера перед присяж-
ними суддями. І тут старі асимі-
лянти, носії польської культури на
«кресках» (Левенштайн) об'єдналися з
новими, сіоністичними асимілянтами
(Рінгелъ). Утворився однопланий і
суцільний фронт асимілянтів — не
в обороні Штайгера, тільки проти
українського громадянства. По ліній
варшавсько-лефензівної концепції
оборона пішла протоптанними
стежками, по лінії найменшого о-
пору, змінюючи свої згоди о-
стільки, що з комуністично-україн-
ського табору (Панчишин) всю
сидю пари перекинулася на пло-
щину українського національного
табору (Ольшанський).

З тим моментом процес прийняв

інший характер. Бурливій хвилі, що
підносилася проти львівської полі-
ції, значно втихомирився, і то так
далеко, що не є виключене зами-
рення з продовженням «одноплан-
ного фронту». Ad carpendam bene-
volentiam союзників з «народовою
більшістю» вже обвинувачений
Штайгер з члена спортивного това-
риства перемінявся поки-що в полі-
тичного теоретика, зясовуючи в
своєму «експозе», що — мовляв —
Україні не мають ніяких прав до
Сх. Галичини. Це перша теза най-
шляхетніший ґрунт серед оборони,
яка перейнялася світоглядом прок.
Портлера і почала підносити все
нові обвинувачення проти україн-
ського громадянства. Широкий ко-
ритом поллиди красноріччів про-
мови про «українські банди», а вер-
хом цих морально заступах при-
йомів була політично-прокуратор-
ська енуціяція сен. Рінгеля. Він
шукає спричинників нещадливого
замаху серед українських боєвих
кол і при тій нагоді дає лекцію
чесності тим колам. Тактика укра-
їнських кол — очевидно в справі
замаху — була зразу для нього
загадочна.

Піра політичних замахів — енуціяція
сен. Рінгеля — есенціонале того замаху
міститься в демонстрації перед піани
Сітою, є стосє з його недоношені-
стю, що комує, дівча конида і тому скри-
вано є тут безцилім. Також для геро-
їстичних кол, для пересорювання ідеї-
її істине якесь мінімум неспокій ко-
лексу чести, а той неспокій колексу
чести для ідеїї, а не бандистських органі-
зацій — каже, що можна тако прото-
вати замах, можна спокійно по хвилі,
коли ціль замаху стане перед речовча-
рими думом чи бомбою. Одне в тій
хвилі, коли апаз стоїть або виконає за-
мах, спротивок не випливає, але каже:
Справа і так проїї. То відчила «во-
хова українська організація», коли Штай-
геріві грозила смерть, щоб-да тоді, що
не повині дозволити, щоб невинно гине-
чоловік для політичної мети и и ш о і
партії. Сяготія після виявлення листа до
плен. Ганеля — не підлягає сумніву, що
скопо Частуладі те листове позиване,
наступило воно з боку тих, що тогін
дати свідоцтво правді. Не жаль, бачимо,
що тактика деяких кол бр-льської укр-
їнської боєвої поліції в давній час, осо-
бливо коли виявляється серед Ольшан-
ського того Ольшанського, щодо якого
принципально відомо від звернення від про-
вського уряду, змінилася. Бачимо, що
не лише те, що є безпеки в Берліні, не
хотять ставити по мужськи і знати те
саме, що зміна в Берліні але впрі того
подано в берлінських часописах перед
«львівським дитям», що кілька офі-
церів б. української ар-
мії удалося до визнач-
них представників жи-
дівського громадянства
і завадило, що коли бу-
деться шукати Ольшан-
ського, то наступлять

репресії, що вправді
існують матеріяли і
фотографії, що Штайгер не
має з тим нічого спіль-
ного. То є твердження, яке можна
читати в берлінських часописах, або в де-
яких варшавських частях «ніс берлі-
нських хору-подементів». Не хотів би в ген-
ералітету того сього, щоб ту тактику
пенсивату «українському громадянству
або хоч би з якої його частині, але мож-
ливо, що факт, що Ольшанський і Нолк
є в контакті і співдіють з такими-а-
держки в Берліні, є речина, що в тім ог-
рунній кулі повських юнків «молоди,
недоосвідчені студенти» змисли підати
такі плани, невідомі моварій славістич-
ній і чужій їй. То могло почастіти тіль-
ки в Берліні, то є «Made in Berlin». Га-
кеччя-Йосефм йшло про те, щоб пенс-
ставити того обвинуваченого Жича — як
пересорювача, а після коли виявиться,
що той Жид невинний, то вони хотіли би
показати, що польські суди є несправед-
ливі і засуджують невинних».

Супроти того він ставить тезу,
що «замах на президента є ділом
українських членів боєвої органі-
зації».

Поминаючи лекції сен. Рінгеля на

тому всяких «кодексах», бачимо, що
«б. офіцери української армії» в
Берліні і «війначні представники
жидівського громадянства» піддер-
жують, незвичайно «фамілярні від-
носини». З одного боку ті офіцери
погрожують репресіями, а з другого
пінічно заявляють, що мають «ма-
теріяли і фотографії» про невин-
ність Штайгера. Очевидно, ці «фо-
тографії» входять вже в неглиби-
ну лінійку спротиву, в якій то
справі наша компетентія заходить
до... нулі. Отначе з тієї «фаміляр-
ності» пробивається що інше, а
саме тут заносить прикрим запахом
нової мікитиніяди, що хіба нікому
не може принести чести.

Поки-що не влямося в розгляд
«тез» і «концепцій» сен. Рінгеля
і його співпрокуратора, однак вже
тепер мусимо зазначити, що «ко-
декс чести» вимагає, щоб оборонці
не прибирали на себе проку-
раторської тоги та щоб не йшла
по лінії найменшого опору.

У „новітній школі“.

Промова Голови Українського Соймового Клубу посла
Сергія Хруцького, виголошена на пленумі сойму дня 22,
жовтня 1925. у загальній бюджетовій дебаті.

(Продовження.)

Другим польонізаційним знаряд-
ком в руках польського уряду, а
тепер в руках п. Станіслава Граб-
ського є

віроісповідна політика.

Польський уряд наложив повне
єрмо на православне духовенство.
Зроблено це в той спосіб, що пра-
вославній церкві, демократичній шо-
ло свого устрою, накинено про-
тивний їй характер, відтворюючи всю
владу в православній церкві мито-
политові, а того останнього уряд
міцно тримає в своїх карбах і дик-
тує йому свою волю. Бажуючи
вповні узалежнити митрополита від
себе, уряд

купив для нього автомашину.

наслідуючи канонічні приписи. Ми
не є прихильниками залежності
православної церкви в Польщі від
московського патріарха, але одно-
часно не хочемо також залежності
церкви від польського уряду. До-
магаємося повного незалежання
св'ятської влади у внутрішній справі
церкви. Змагаємо до того, щоб
привернути православній церкві при-
родний їй устрій, щоб сам народ
через собор, як вищий орган пра-
вославної церкви, брав чинну участь
в кермуванні життям церкви і сам
порядковував її майном. Тепер

тим майном, вступеч сляточно про-
голошеній автокефалії, розпоря-
джає сам уряд. Нема до того нія-
ких правних підстав, не було за-
кону, який визначував би церкву
з її майна. Отначе дотепер майном
православної церкви розпоряджає
сам уряд; він то позачинював церк-
ви (Голос: Де?), чим дає приклад
більшовикам, як сіяти в державі
індиферентизм і атеїзм; він то пе-
редачував ті церкви костолом. Чуж
можна, не профануючи релігії, від-
давати церквам чи костолом, вино-
сити, чи можна торгувати церк-
вами? (Голос: Де то було?). Б
Польщі. (Голос: Подайте назви!)
Коли ви нічого не знаєте, то я не
булу вас учити (Голос: Я більше
знаю від вас). Уряд повертає церк-
ви в кіна, як то було у Відні, в
аохіва, як то було у Варшаві, в
склади, як то було в Гостинині, він
їх розбивав, як тут у Варшаві, чого
Турки не зробили в Константино-
полі, як в Любліні, де зробилося
то маніфестаційно. А церковну зем-
лю, ту громадську власність право-
славних парафій, віддав католикам,
займає, знову не спираючись на
нікому законі.

В Польщі, як хто хоче

і пільний закон, то: Польща для По-
ляків, то встане, то є один і го-

О. Л. Р. Г. КОСТЕЛЬНИК.

15)

Зі Львова до Риму.

(Докінчення.)

Подорожі і вино. — Вага пенями. —
Рідна цибуля. — Туга за природою.

В невідомі 26. липня в нашій це-
ркові св. Сергія і Вакха (при нашій
римській колегії) о. пролат Война-
ровський відправив для паломників
службу Богу, на котрій багато
членів запричашалося, сповідаючи
таким робом релігійну ціль своєї
паломничої подорожі.

Одного дня виїхали ми до мі-
стечка Тиволі (давнє Тібур, 39 кі-
лометрів від Риму). Там чудові во-
допада ріки Анієни. Слава вілла
d'Este з розкішним городом. Ве-
личав кипариси. А штучних воло-
градів і каскад у тому городі —
маса масених! Розуміється: всюди
«una lira cinquante».

Вечерами в Римі кілька разів хо-
дили ми — добріє товариство на
вино «Est-est-est», яке нам з усіх
італійських вин найдіше смакува-
ло. Ця «остерія» (реставрація, де
продають вино) на площі 12. А-
постолю. Червона відміна цього
вина має запах рожі, і дуже смаку-
вала паням. Ціна 3/5 лір літоя.

показалося, що Галичане при до-
брий нагоді — також не погорджу-
ють словами псаломника: «вино
звеселить серце чоловіка».

А як би й ні? Впрі на стінах
«остерії» такий захоплюючий напис
великими буквами: «Est est est ei
propriet nimum est dominus meus
potius est». (Є, є, є і за-
для забагато є — т. зв. тому, що
забагато того вина пив — пан мій
помер). Ця реклама, як кажуть, має
історичну підставу. В Галичині не
є в звичаю такі реклами — а шкода,
бо вони «роблять своє» і входять
у історію. Так нпр. памятаю подіб-
ні реклами, які я стрічав в Хорва-
тії в околиці Загреба. На сільській
коршмі на фронтоні стіні велики-
ми буквами напис:

Kume, ne idi mimo!
(Куме, не йди мимо!)
Ovdje ima dobro vino!
(Тут є добре вино!)

Або ще красній:

Davao jesto, sjutra pismo,
(Нині ми є, завтра писмо,)
Tako kađe aveto pismo!
(Так каже святе писмо!)
Bog će pitati: gdje sie bili,
(Бог буде питати: де ви були,)
Kad kod Imbre niste bili?
(Коли ви в Імбрі (це ім'я господаря)
не були?)

Є латинська приповідка моралі-
стів: «Si visis Romae, gomo vivito
more!» (Як-що живеш у Римі,
то тримайся римських звичаїв). Під
вміст цієї приповідки з певністю
підходить також те, щоб в вино-
родному краї пити вино... Природа
знає, де що потрібне!

В Італії по ресторанах нема та-
ких перекусок, як у нас. Італійці
пють вино, і закусують солодкими
сухарками, мігдалами, фігачи... Та
в нас одного вечера обідав наш
питомий галицький смак. Хотіли
ми чогось «важшого» і «гострій-
шого». Веселий господар обіщоє,
що зладить щось такого — тільки
що саме? Наш «сапо», що вміє по-
італійськи, диктує. Але випало йо-
му з голови, як по Італійськи
зветься цибуля, і описує її. Опи-
сує тій описує, більш як чверть
години, а ми всі прислухаємося.
Врешті господар з тріомфом: «A...
carisco... cipolla (цибуля)!» А ми в
сміх, та до нашого речника: «тре-
ба було сказати: Дай цибулі! —
тай вже!» — і приніс господар
хліб, якісь рибки і мишину до по-
ловини з оливою, в якій клатки
нарізаних огірків та цибулі плава-
ли мов риби в воді... Зіли ми це,
але добре залили добрим вином.

і не зашкодило нам, хоч це були
мішанина галицько-італійська!

Оглядати римську старовину —
це мене вже мучило. Тому я в не-
ділю по полудні вже й не йшов з
групою наших паломників у ката-
комби. Вже «все» знаю! Я не ар-
хеолог, щоб переслірювати й за-
писувати собі в пам'яті всякий фраг-
мент римської старовини. Маю по-
гляд на цілість — це для мене до-
сить! Досить руїн і гробів! Приро-
да кону, яка не старіється! якщо
не лани збіжжа, якщо не зелений
ліс, то нехай буде море!

В понеділку (27. липня) вранці
попрощались ми з Римом, і поїхали
до Неаполісу — на море.

І в Венеції і в Римі і на дорозі
коли ми Італійцям говорили, що
ми «Українці», Італійці брали нас
за Українців в Великій Україні. А
знаю, знаю — ви большевики з
Київа! — хвалилася своїм знан-
ням, і робили на нас «великі очі»,
що ми а большевицькі. Правда така,
що большевицька Україна розпо-
сить нашу назву по світі. О-що
значить держава!

ловний закон (П'якві: Мусить устунити гість або господар. — Голос на правниці: Було заборонено 1.290 католицьких костелів і 200 уніятських). Ви не знаєте, що це є церква католицька, а що є церква уніятська. Ви того не розумієте, а чепер не хочі давати нам лекції, якщо хочете, то можна нам служити у військових годинах, тільки ви мені за те заплатите.

Уряд і тепер, хоч істине уквала сойму про здержання дальшого нагарабунку православних церков, лише в останніх днях насильством віддав православну церкву в селі Бабель, константиновського повіту, — мимоходом кажучи, а тим повті нема чинної ані одної церкви, новому католицькому костелові а православним обрядом. Шкало, що та нова церква... Панове виходять, неприємно слухати, знаю, правда в очі кола. На ту нову католицьку церкву зі східним обрядом цікаве світло кидає той факт, що нова церква не має нічого спільного з цотелев існуючою греко-католицькою церквою. А чим є уніятська, греко-католицька церква, як не римско-католицькою церквою зі східним обрядом? Одначе уряд творить

нову унію.

бо дотеперішня уніятська церква вирізно стала національно українською, тому краще тепер назвати її не уніятською, а українською церквою. Твориться тепер нову, розуміється польську католицьку церкву зі східним обрядом і тй новій церкві віддається булинок православної церкви в Баблю. А де так недарно святочно влібувалося проголошення автокефалії, хоч було це, мимоходом кажучи, іржево свято. А сьогодні автокефальний митрополит одержить від уряду

перший дарунок.

Негайно після проголошення автокефалії відібрано йому одну церкву. Другим подарунком для автокефального митрополита було призначення 5-тих католиків на посади професорів православної семінарії у Вильні. Акт відібрання в останніх часах православної церкви в Баблю є прикритим свідомством того, що уряд зовсім не думав приновитися до волі сойму, а прешіш ще дня 8. лютого 1924 сойм виніс уквалу, щоби уряд правно управити справу всіх загарабаних і зачнених церков. Отже й надалі ад maiorem gloria Polonie будуть знищеними вікнами світити понад 150 зачнених церков на одній лише Холмщині. Переходжу до

політичного гнєту.

Страшний стан витворився на наших землях. Без пересадки можна сказати, що вже 6-ий рік

ведеться війна

між узброєною Польщею і безбройним українським народом. Чи візьмемо державні установи, чи прилянемося поведінці поодиноких приватних осіб, всюди бачимо однакову ненависть до всього, що українське. Польський шовінізм був безмежно. Один з російських емігрантів, б. професор московського університету, приятель Польків, переїздом до Берліна, зазнаючишись з відносинами, що чинують в польських урядах, видав таку опінію про польського урядника: „Кожний урядник перш усього старється зробити пенсентові якунебудь неприємність, — це є характеристична прикмета Польків, — пише професор. Шож говорить про поведінку тих урядників супроти Українців, коли в кожному Українцеві кожний Подяк, сторонник народного табору, перш усього бачить ворога, якого треба знищити.

Вже віддавши на наших, стичної українських землях введено

винятковий стан.

Свобода зборів там не істине. Ви-

Ми задані на власні сили.

Пропадемо без економічних інституцій.

Тому купуймо

Акції Земельного Банку Гіпотечного.

С-ки акційної у Львові, Підвалля 7.

Всякі зібрання, навіть спонсоровані посольські віча забороняють. Паналя, на заборона тожється виключно українських послів. Польки, головни з чаротого табору, свабодно відбеляють віча і зібрання (голос: І ви можете так само відбутися збори, тільки зголосіть їх в старості). Українських послів хочете не допустити до голосу. І ось початково всіма способами зневажували українських послів. Підготовляючи психологічний гоувт в той спосіб, що вся праця поеса, а навіть і центрова під початку сойму називала українських послів ворогами держави, більшовіками, даючи тим вказівки, як має відноситися до послів кожний поліцій на українських землях. А далі, коли відбувалися наші віча, то фзбонковано поліційні протоколи про минні протидержавні помови і тут мали ми цілу низку домагань про видачу українських послів. Сойм поквално видав вже дотепер одного німецького посла і чотирьох українських. Змушено до втчі за границю одного Українця, одного Білорусина (голос: Самі вікли), двох білоруських послів синить в тюрмі, а трьох українських послів, правда — в першій інстанції, теж засуджено на гострі яри. Таким помененням хотілося стероризувати українських і білоруських послів, щоби не відбували віч. Знаємо, що на кожнім вічу наражаємося на небезпек, знаємо, що на кожнім вічу може бути сфабрикований фальшивий протокол та що найдуться фальшиві свідки, означає ми свого обовязку улаштування справоздачих віч не аркисли. Одначе тоді — щоби унеможливити нам відбування віч, організовано

польські боївки,

приноровлювано насильства і запати на послів. Поиведу кілька прикладів: Була нпаля чх послів в Почасів в 1924 р., в Жабині (голос: Але за що в Жабині? Стажіть, що він говорив?) там були осадники, а вікни в Пружані на білоруського посла (голос: А що Євеміч говорив в Пружані? Скажіть, нехай сойм знає, що він говорив, бо я скажу). Нічого не говорив, бо від початку віча кидали на нього каміння (голос: Казав не платити податків, підпадовати, губувати, так говорив Євеміч. — Інший голос на лінії: Ви самі фзбрикуєте). Прому панів, ми то знаємо, ті методи вмовлювання в нас, що ми намовляємо не платити податків. І то мене обурює. Можу бути ворогом, закид, що я ворог польської держави, розумію. Але я не є таким ідіотом, яким мене хочете представити. То мене обурює, що ви нас представляєте як ідіотів. Може самі ви є ідіотами. Ми таких дурниць не скажемо, бо самі не будемо себе різати. Треба рахуватися з тим, що говориться (ріжні окдики: Віцемаршалок Морачевскі дзвонить). То власне досадно представляє рівень поліційних протоколів і той рівень Регулярної комісії, яка — мушу сказати — бере на увагу такі закиди, що український посол в привіт поліції, тисячких свідків, агентів дефензивы може говорити такі дурниці. Ми ще не збожеволіли. Ми не є ідіотами. Не будемо собі робити гарячі. Коли так говорите, то ви є неприємні. Коли такі закиди ставите, то видаєте собі testimonium pauperum.

(Продовження буде)

Великі європейські держави і Львокарно.

П'якві П'якві про нма.

Бувший англійський прем'єр в своїй чотгортій статті на тачи міжнародної політики лияча сабелічними понхильником мирової політики, до якої має дати почин львокарноське прозвучення. Ось провілі думки його статті:

Німеччина, завадки договорам у Львокарно, може відпочити себе економічно. Колонський територію потинуть окуляційні війська. Држани німецьких націоналістів, що Німеччина вірється на вік Альцаці та Льотарингії є наївні. Львокарноські договори встановляють тільки обовязок не рішати спірних питань між державами — абсолю.

В Англії публічна опінія є понхильна для успіхів у Львокарно. Нічка політична партія не йде проти цих договорів в їх основи. Істне піло, що велика скількість членів цих партій ставлять таку скептічну до допінхиски гарантіїного договору. В Англії панує побювання, щоби такий договір із атгичув коліс держав у вічну полти Фланції або Німеччини. Це є остаток споминів з останньої війни, коли тебе було поневолі біорити Бельгії. Вранті решт договір не має в собі нічого більше як парламентський акт: тільки те найкраще, що лежить у межзах атіфенення, атгично з даним моментом його уюваління та трудноцями. Шговеаман та Боїан дали доказ громадянської свідомості, що пічиз проги неможливі у своїх державзах.

Росія є ще вічною загрозою миру, тому, що на нї гідять як на прорі між західно-європейськими державами. Поачнати справу комуністичної пропаганди і ріжніми суспільного ладу, порозуміння з Р-сією є необхідне. Незадача комуністичної реуєнської конфронтації (за ініціативою Л. Дкоріжкі), на якій були присутні делегати СРСР, не була спонсирована виключно станом цих делегатів. Великою прикметою Бріана як дипломата — є його свідомість у заплі, що як треба буде ще раз іхати до Львокарно для зустрічі з представниками СРСР, то він поїде.

Найважчийшим питанням є справа роззброєння. Тут ініціатива повинна йти від Фланції. Увадок франка аж кінце на роззброєння. Працьовитий французський хлібороб є проти мілітаризму. Англія також повинна покинути свою безглузду та провокаційну програму будови флоту.

На поміч Америки не треба рахувати. Вона не допомога Європі вдержати мир, коли мусіла дещо ризикнути. Роззброєння може доклати сама Франція. Жіль, що в такий важливий мент двох сильних людей і ширих приятелів миру, Пенлеве та Кайо, розійшлися.

Господарська школа в Милованю.

Відкриття першого п'ятирічного господарського курсу по війні.

В понеділок, 2. листопада відкриття першого, п'ятирічного, сільсько-господарського курсу у школі Т-ва „Прогресса“ в Милованю. Не лаяжачи на неименно важкі та на фінансову скруту т-ва „Прогресса“ рішалося в цьому році уукупити цю школу за всяку ціну, щоби дати змогу нашому селянству набути теоретичного

і практичного знання з обсягу господарських наук та припинитися тия по піднесення на вищий ступінь нашого сільського хазяйнування.

З доповіддю „Прогресса“ в тому ділі прийшло краще товариство господарське „Сільський Господар“. Його допомога двохого хазяйству: лателічного і фзплого. Крім значної грошової підмоги допоміг він „Прогресса“ відкрити і фзхати учителя агрономії для навчання на шогортічому п'ятирічному курсі.

Крім сільсько-господарських наук, ого родинства і паронітат, будуть там учти і загально-обовязочних предметів. А атгича початково буде багато часу назу іксперієт, експерієтний книговодств та сільського молочарства.

На курс, що тріатична п'ять місяців, записалися вже 30 селян у віці від 15 до 30 літ: найбільше записалися зі Збаражчини, бо аж 6-ох. Інші учасники походять з всіх найкше околишніх Галичини.

Відкриття школи почалося святою, богослуженням у Милованській церкві, яке відправляв під позовом о. С. Левицького зі Стрийцяш Отці: Блазхмий, двох Милован та Турманович, парох Рошчеза. Прекрасну промову до учасників заголосив у церкві о. С. Левицький. Після богослуження зібрався учні, учительський збір і гості у чотгортій, голоно уквалений викладачів сіль. Першим промовив до учнів управитель школи інж. агроном Бочанський. По йому лаявся привіт від Головного Визів Т-ва „Прогресса“ і від мажучого голови М. Галушинського рва. В. Мудрий, Від „Сільського Господаря“ витя відкриття школи інж. М. Творило. Накінше загір уст до поліції та атгичвалості тамошній парох о. Блазхмий.

Дуже відважною почую є факт, що до школи заголосили аж 30 учнів селян, селян, що прихилили сюди переважно і власної ініціативи без якого постановного звапу. Оце заінтересування школою та знанням „дзас дуже гарні свідки на наше селянство.

АГРИНА (дотепер у нас не знала. Чх сті), сиксентованний сік палітовий в пороху, природний продукт не сурогат, неістотний, що ставлять урядом аналізую хемічно. Застука у всіх сільку підпоти. Геленаче подстачають на Польшу: Татани, Льва, Різицькія з. Заступники пошукується. 3-5

Церковні землі і маєтковий податок.

Стоїмо на тім, що церковні землі захоп цілком чужі до мажткового податку. Указавши, що всі священники, яким чужіно той податок через те, що вони ужитують церковну землю, мають нести рекурси такого змісту:

До Відкритої Комісії в справах мажткового податку за посередництва Сільського Уряду в . . . . . в справі мажткового податку. РЕКУРС.

Вімія мажткового податку, як до атгичості майна, так і до місця податку в указавши за н-поачинний з таких причин: 1) Закон (Акт 3. т. 6. ч. 94 поз. 745 — 1923 р.) підлягає зваплєню від мажткового податку майно, яке безосередно стгачить зліт північ педіпгит, наукових, дозвільних і т. п. Одначе безосередності службам відноситься до всіх тих мажтків. В атгичу з ним, як, скажемо, лаяючи, які оплать дікору з доходу від свого грунту або дещо лізарей за його працю зваплє до користування, — відля від мажткового податку, так само відля від мажткового податку деякі, як церкві але в ужиткуванні священником за його службу в церкві. Інший погляд, який висловлено в розпорядженні міністра скарбу з дня 1. січня 1924 р. (З. 3. ч. 4 поз. 32 — 1924 р.) розпорядить з яким приносом закону: закон донос не ставить церковних мажтків в гірше положення, як мажтків добродійних, осейних і т. п. установ.

2) Цей погляд шикомато підтверджує § 17 розпорядження міністерства скарбу з дня 15. листопада 1923 р. (Д. з. ч. 123 поз. 996 — 1923 р.) в уступі 1. вичислюючи неясності, якого рода мажтків не підлягають мажтковому податку. Там встановлено, що мажтковому податку підлягають і приміюються позані в тім параграфі способи обчислення вартості майна до тих мажткових орад, як повстані на одному зі сльдухих чотгортх чарпаних титулів: а) умови про атгиче чарпання за мажткою вартості, б) розпорядити за мажткою вартості, в) пароніа і г) дження осейної волі, в) пароніа і г) дження осейної волі. Не треба доказувати, що священники користуються лаякою не на підставі якоїсь умови чи чарпосі останньої волі, не на підставі дарування чи родичної волі, а на підставі священничею функції. Священник користується лаякою на підставі приваляного державною каноничного права. Тому не має права скарбувати влада приміювати при обчисленні вартості церковних земель § 17. атгичного розпорядження.

3) Що церквом добра шиком нма, від мажткового податку, а в всякі раз священники не може бути лаякою тогс

Figure 1